

Sygn. akt IV CNP 3/09

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi strony powodowej

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 26 listopada 2007 r., sygn. akt [...],

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ulicy

A. w G.

przeciwko A.B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 lutego 2009 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od powódki na rzecz pozwanej
kwotę 1217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście zł) tytułem
kosztów procesu.**

Uzasadnienie

Powodowa Wspólnota Mieszkaniowa wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 listopada 2007 r. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy zmienił orzeczenie Sądu Rejonowego w G. i oddalił powództwo, które powódka skierowała przeciwko pozwanej A.B. o zapłatę czynszu najmu za wynajmowane pomieszczenie o pow. 5,30 m². Sąd II instancji, odmiennie niż Sąd Rejonowy, uznał, że pomieszczenie to stanowiło część składową odrębnego lokalu nabytego przez pozwaną i pozwana od chwili zakupu tego lokalu nie ma obowiązku opłacania za nie czynszu.

W skardze powódka zarzuciła, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z naruszeniem prawa materialnego – art. 47 k.c. oraz art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn. Dz.U. z 2000 r., Nr 80, poz. 903, ze zm.) i wyrządziło jej szkodę w postaci pozbawienia prawa do pobierania czynszu za lokal. Skarżąca wskazała, że ze względu na wartość przedmiotu sporu nie było możliwe wniesienie skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego, a nie zachodzą żadne podstawy do wznowienia postępowania.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono

stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,

6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Każdy z tych elementów ma samodzielną rolę i musi być wyodrębniony w skardze, a także wypełniony odpowiednią treścią.

Skarga złożona przez powódkę nie ma wszystkich koniecznych składników, nie zawiera bowiem wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone postanowienie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przedstawione w jej treści zarzuty i ich uzasadnienie stanowią przytoczenie podstaw skargi i wypełniają obowiązek z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., tymczasem sprecyzowanie, z którym przepisem prawa orzeczenie jest niezgodne jest odrębnym obowiązkiem sformułowanym w ustawie, wymagającym osobnego ujęcia w skardze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16).

Z przytoczonych względów należało orzec jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania ze skargi uzasadnia art. 424¹² w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1, art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c.